

(Forbundsrepublikken Tyskland) (1994-1999) i henhold til Kommissionens afgørelse K(94) 1939/5 af 5. august 1994, ophæves, **og** Kommissionens afgørelse K(2008) 1690 endelig af 30. april 2008 om nedsættelse af økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) ydet til et operationelt program i mål nr. 1-regionen Land Thüringen (Forbundsrepublikken Tyskland) (1994-1999) annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Genstanden for den foreliggende appel er Rettens dom af 19. september 2012, Tyskland mod Kommissionen, hvorved Retten ikke gav medhold i Forbundsrepublikken Tysklands påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2008) 1690 endelig af 30. april 2008 om nedsættelse af økonomisk støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) ydet til et operationelt program i mål nr. 1-regionen Land Thüringen i Forbundsrepublikken Tyskland (1994-1995) i henhold til Kommissionens afgørelse K(94) 1939/5 af 5. august 1994.

Appellanten har til støtte for appellen fremsat to anbringender.

For det første har Retten tilsidesat artikel 24, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 4253/88 ⁽¹⁾, sammenholdt med artikel 1 i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 ⁽²⁾ og princippet om begrænset kompetencetildeling (artikel 5, stk. 2, TEU og artikel 7 TEUF, tidligere artikel 5 EF), for så vidt den fejlagtigt har antaget, at også administrative fejl hos de nationale myndigheder kan udgøre »uregelmæssigheder«, der berettiger Kommissionen til at foretage en finansiel korrektion (det første anbringendes første led). Selv hvis en finansiel korrektion for administrative fejl i princippet kunne komme i betragtning, skal den appellerede dom ophæves, fordi Retten uretmæssigt har antaget, at også tilsidesættelse af national ret og fejl uden virkning for Unionens budget kan udgøre »uregelmæssigheder«, der berettiger til finansielle korrektioner (det første anbringendes andet led).

For det andet har Retten endvidere tilsidesat artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88, sammenholdt med princippet om begrænset kompetencetildeling (artikel 5, stk. 2, TEU og artikel 7 TEUF), idet den uretmæssigt tillagde Kommissionen en bemyndigelse til at foretage ekstrapolerede finansielle korrektioner (det andet anbringendes første led). Selv om der i princippet skulle bestå en kompetence til at ekstrapolere, har Retten dog uretmæssigt anerkendt den måde, hvorpå den er blevet gennemført i det foreliggende tilfælde. Dels mangler der med hensyn til en del af de omtvistede projekter, at det fastslås, at der er sket en skade på Unionens budget. Dels burde Kommis-

sionen ikke have klassificeret en del af de omtvistede fejl som systematiske (det andet anbringendes andet led).

- ⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19.12.1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1).
- ⁽²⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

Appel iværksat den 6. december 2012 af El Corte Inglés, SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 27. september 2012 i sag T-39/10, El Corte Inglés, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-578/12 P)

(2013/C 46/30)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: El Corte Inglés, SA (ved abogada E. Seijo Veiguela og abogado J.L. Rivas Zurdo)

De andre parter i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og Emilio Pucci International BV

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 27. september 2012 i sag T-39/10 ophæves i sin helhed.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale El Corte Inglés, SA's omkostninger.
- Emilio Pucci International BV tilpligtes at betale El Corte Inglés, SA's omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at der foreligger risiko for forveksling (artikel 8, stk. 1, litra b), i varemærkeforordningen ⁽¹⁾ mellem på den ene side de ældre varemærker »EMIDIO TUCCI« og »E. TUCCI«, og på den anden side den anfægtede

varemærkeansøgning »PUCCI« for så vidt angår alle de angivne varer i klasse 3, 9, 14, 18, 25 og 28, eftersom selskabet har godtgjort at have gjort reel brug af alle dets spanske varemærker, ligesom der er et varemærke (EF-varemærkeansøgning nr. 3679528), der ikke er genstand for denne forpligtelse, og idet de omtvistede tegn ligner hinanden til forveksling. Endvidere er betingelserne for anvendelse af varemærkeforordningens artikel 8, stk. 5, også opfyldt i den foreliggende sag, idet de ældre varemærker er velkendte i Spanien i forhold til artikler forbundet med mode, og tredjemands brug af et lignende tegn ville skade dette renommé og medføre en utilbørlig udnyttelse heraf.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Amtsgericht Winsen (Luhe) (Tyskland) den 17. december
2012 — Andrea Merten mod ERGO Lebensversicherung
AG**

(Sag C-590/12)

(2013/C 46/31)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Winsen (Luhe)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Andrea Merten

Sagsøgt: ERGO Lebensversicherung AG

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 15, stk. 1, første punktum, i direktiv 90/619/EØF ⁽¹⁾ under hensyntagen til artikel 31, stk. 1, i direktiv 92/96/EØF ⁽²⁾, som affattet ved artikel 35 og artikel 36 sammenholdt med artikel 32 i direktiv 2002/83/EF ⁽³⁾ fortolkes således, at den er til hinder for en bestemmelse — som VVG's § 5a, stk. 2, fjerde punktum, som affattet ved tredje lov til gennemførelse af forsikringsretlige direktiver fra Rådet for De Europæiske Fællesskaber af 21. juli 1994 (tredje gennemførelseslov/EØF til VAG) — hvorefter en opsigelsesret eller en indsigelsesret udløber senest et år efter betaling af den første forsikringspræmie, selv når forsikringstageren ikke er underrettet om retten til opsigelse eller til at gøre indsigelse?

⁽¹⁾ Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8.11.1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF (andet livsforsikringsdirektiv) (EFT L 330, s. 50).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/96/EØF af 10.11.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) (EFT L 360, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5.11.2002 om livsforsikring (EUT L 345, s. 1).